

«Som responsables que el cristianisme no desaparegui al Pròxim Orient»

Gna. María Guadalupe Rodrigo, missionera a Síria

Rosa María Jané Chueca

La Gna. María Guadalupe Rodrigo és argentina, religiosa del Verb Encarnat, i fa 18 anys que és missionera al Pròxim Orient: Terra Santa, Egipte i, des del gener del 2011, a la ciutat siriana d'Alep. Recentment ha passat per Catalunya per presentar la campanya d'Ajuda a l'Església Necessitada «Una Església de campanya amb els refugiats d'origen» i donar el seu testimoni sobre quina és la realitat dels cristians a Síria.

Vostè va ser destinada a Síria per descansar, refer-se i recuperar la salut... i llavors va esclatar la guerra.

En pocs dies van començar els disturbis que ningú no s'esperava per la situació tan tranquil·la que s'hi vivia. L'últim que s'esperava era una guerra i una persecució religiosa. D'un dia per l'altre va canviar la bona convivència que hi havia entre cristians i musulmans, va desaparèixer la prosperitat econòmica i la calma social... tot es perd amb l'arribada de grups fonamentalistes, grups armats que des del començament van practicar no tan sols actes terroristes, sinó persecució oberta als cristians, als infidels com ells els anomenen. És a dir, contra tots aquells que no siguin fanàtics islàmics com ells, també els musulmans més tolerants, que són considerats traïdors. Des del 2011 hi ha persecució. Les decapitacions es produeixen des del primer dia, hi hagi o no vídeo d'aquesta decapitació. Infants cristians que pel fet de ser cristians són sepultats vius davant de les seves mares o crucificats. Atrocitats de tal magnitud i de tal quantitat que ens fa pensar en un genocidi. I això diàriament.

Com es viu en una situació de guerra?

És cert que amb el pas de les setmanes, dels mesos i dels anys, malauradament arribes a acostumar-t'hi. Recordo que al principi era molt difícil dormir per les explosions, els trets, els sorolls..., reclosos a les cases. Però arribes a la conclusió que has de continuar vivint. A mesura que passa el temps la gent torna a sortir, s'acostuma al soroll, al moviment de les cases per les explosions, que es trenquin els vidres, que hi entri alguna bala... la gent cada dia fa el que ha de fer, torna a la seva vida quotidiana. És admirable com els cristians ho viuen: com els nois continuen anant a l'escola, els joves a la universitat... la gent no surt a passejar, però continua amb la seva vida quotidiana.

Què els impulsa a tirar endavant?

Jo crec que en això és fonamental el paper de la fe. És per la fe que poden tirar endavant d'aquesta manera perquè, humanament parlant, la situació és per desespearar-se, per posar-se malalt, per embogir... perquè fa més

La Gna. Guadalupe posa veu al sofriment dels cristians sirians.

de quatre anys que hi ha aquest bombardeig permanent, de dia i de nit, no hi ha un sol dia en silenci. No hi ha cap lloc segur i hi ha escassetat de tot: electricitat, aigua, aliments... Suportar una situació així i poder estar bé, tranquil, en calma i fins i tot content... només s'aconsegueix amb la gràcia de Déu. Per la fe s'entén que el mal no té l'última paraula, que la violència, l'odi i la mort no tenen l'última paraula! De fet, amb la mort, tot comença per als cristians. Jesucrist els anima el cor i la seva esperança els manté vius.

Però es pot estar content en plena guerra?

Obviament. Sembla una contradicció però jo veig la gent, especialment els joves, més contents que abans. Pateixen de manera horribosa, perquè jo no crec que hi hagi un patiment més gran per a un poble que la guerra i la persecució religiosa. No crec que

«Per la fe s'entén que el mal, la violència, l'odi i la mort, no tenen l'última paraula!»

«Com a missioners, considerem un privilegi poder viure al costat dels màrtirs»

hi hagi un dolor més atroç. Això no obstant, ells són conscients dels miracles de la fe, de com Déu els continua sostenint. Ara ells valoren, aprofiten i gaudeixen cada petita cosa que tenen quan abans tenien de tot i vivien en l'abundància. Això feia que no ho valoressin ni en gaudissin. Per exemple, ara quan arriba l'electricitat ho festegen enormement i això que només arriba la llum durant dues hores! En aquest sentit, sí que els veig més contents, amb aquella alegria espiritual. No és una alegria externa ni superficial, òbviament. Però és l'alegria de la fe, de saber que Déu existeix, que Déu triomfa sobre el dimoni i sobre la mort, que el bé triomfa sobre el mal.

Si parlem de persecució, hem de parlar de màrtirs.

Efectivament. Per això nosaltres, com a missioners, considerem un privilegi poder viure al costat dels màrtirs. Hi ha gent que dona la seva vida i els que són vius estan disposats a donar-la, i així t'ho diuen: «Que entrin i em tallin el cap. Sóc cristià i no deixaré de ser-ho.» A cada cristià se li ofereix la possibilitat de renegar de la seva fe, de salvar la seva vida si es converteix a l'islam, és a dir, que podrien evitar la mort. I, això no obstant, voluntàriament la trien, no perquè cerquin la mort, sinó perquè és signe d'amor més gran. De cap manera estan disposats a negociar la seva fe per uns anys més aquí a la terra a canvi de perdre l'eternitat, mai! Ni hi pensem. Estan disposats que els tallin el cap, literalment. Ells ho diuen: «Podran cremar les esglésies, podran fer-nos fora de la nostra terra, podran decapitar-nos, però la nostra ànima és de Déu. Ens ho podran arrabassar tot, però el Cel

Malgrat tot, la guerra no ha matat l'alegria.

no ens el poden prendre.» Això és el que viuen els nostres cristians tots els dies a Síria, també a l'Iraq.

I a Occident vivim una fe fàcil...

Jo crec que els cristians perseguits suposen una forta sotragada per al nostre cristianisme occidental, tan adormit i instal·lat amb els criteris del món. I el Senyor a l'evangeli ens diu: «Vosaltres no sou del món.» Això és el que ens passa als cristians, que comencem a fer transaccions o negociacions amb el món. I llavors pel què diran, pels respectes humans, amaguem la nostra fe, ens empassem coses que no estan bé, ens deixem convèncer... s'atempta no tan sols contra la nostra fe, sinó contra l'ordre natural, contra la vida, contra la família, i callem! I ens fan creure

que és normal. Per això jo crec que els cristians perseguits ens estan cridant l'atenció i ens interpel·len perquè ens despertem, perquè ens manifestem i ens comportem com a autèntics cristians. Espanya té màrtirs. Molts dels avis de les persones amb les quals em trobo són màrtirs! Van regar aquesta terra amb la seva sang! I els estan prenent la història! Els estan esborrant la seva història. Hem d'aprofitar el testimoni dels cristians perseguits per ajudar-los en el que puguem i perquè ens ajudin a viure una fe més verdadera.

És possible el perdó davant de tanta salvatjada?

Jo crec que és fonamental. Una de les característiques dels cristians sirians és que saben perdonar. Ho veig molt en els joves, que vénen a la parròquia a pregar per la conversió de l'Estat Islàmic. Des de fora és fàcil pregar pels perseguïdors de l'Església, però fer-ho quan s'ha perdut un fill, una mare, casa teva... pregar pels grups violents i per la seva conversió és admirable! Això és el perdó cristià que no té cap altra religió i és el que els fa ser, d'alguna manera, superiors als seus mateixos perseguïdors. Però, atenció! el perdó no és un sentiment, no treu el dolor, el patiment, el rebuig natural que provoquen aquests actes violents... això ningú no ho nega. El perdó és la disposició del cor de no voler fer el mal que m'han fet. Nosaltres no vivim l'«ull per ull, dent per dent». A canvi de mal, tornem el bé.

En el missatge de la pau d'enguany, el Papa ens demana vèncer la indiferència.

Generalment, jo crec que el món és indiferent al que passa a Síria i no crec que sigui culpa del món en si mateix. Opino que tot està manipulat

Pregant a la capella dels cristians perseguits a l'església de Santa Anna de Barcelona. / Agustí Codinach

i manegat perquè aquesta persecució religiosa és part d'una guerra armada, planejada i programada en aquesta zona per qüestions econòmiques. Per tant, convé aquest silenci, convé que el món sigui aliè i que no reprovi el que s'hi fa. En aquest sentit, no crec que siguin culpables cadascuna de les persones a Occident que desconeixen això, però precisament ens toca a nosaltres prendre consciència, conèixer, saber què és el que passa. El que va passar en els greus atemptats de París en un dia passa a Síria cada dia des de fa més de quatre anys. No pot ser que no ens interessi! Som testimonis d'un genocidi enorme, impressionant, i continuem amoïnats pel que menjaré avui, pel que em posaré, pel model de cotxe, per si aniré a aquesta festa o a aquesta altra... no pot ser que continuem vivint d'aquesta manera mentre germans nostres són massacrats, decapitats, enterrats vius...! A més, això ens podria passar a nosaltres.

Se senten abandonats?

Sí, i així m'ho han comentat més d'una vegada. Es pregunten per què quan es comet un atemptat terrorista fora del país és notícia i no ho és quan els passa a ells. Quan passa a Síria, se li canvia el nom i no es parla d'«atemptat» sinó de «revolució», «guerra civil», «drets humans»... no se'n diu «terrorisme» realment i ningú no en parla. I es pregunten per què: perquè no són europeus? Això els fa patir moltíssim. Els fa mal aquest silenci còmplice d'Occident.

Part de la missió del Verb Encarnat, llavors, és donar esperança.

Els acompanyem, els encoratgem, els consolem... és molt important la presència de l'Església al costat d'aquesta gent que hi roman. A Eu-

«Els cristians no estan disposats a negociar la seva fe per uns anys més aquí a la terra a canvi de perdre l'eternitat»

«El perdó és la disposició del cor de no voler fer el mal que m'han fet»

que els cristians sirians així ho senten i ho agraeixen. Confien en les nostres pregàries. Oferiu el que pugueu, els propis patiments de cada dia per ells, perquè ho necessiten. Una mare que veu com enterrin vius els seus fills, com ho suporta?, com es fa forta?, com anima els seus fills que ofereixin la seva vida i la lliurin a Jesucrist amb serenitat i fins i tot amb un somriure als llavis? Aquesta mare sap que empeny el seu fill cap al cel. Com ho fa una mare per suportar això? Certament és una gràcia de Déu molt gran la que reben, enorme!, que els ve per la seva pròpia fidelitat a la pregària però també per les nostres pregàries. Quan pregueu per ells, penseu en algunes d'aquestes dones perquè realment les sosteniu amb les vostres pregàries.

En segon lloc, doneu a conèixer, difoneu i informeu sobre el que passa aquí, perquè malauradament no se sap el que passa. I sap greu sortir d'allí i constatar que a la resta del món es viu com si estiguéssim en una altra època de la història. Estem units a ells per la comunió dels sants i ells estan guanyant mèrits per a nosaltres. Ens estan despertant. I ens estan aconseguint gràcies enormes de conversió. Jo sóc testimoni de moltíssims casos de conversió gràcies al seu testimoni. En tercer lloc, ajudar-los materialment.

És la nostra responsabilitat?

Som responsables que el cristianisme no desaparegui al Pròxim Orient. Si arriba a desaparèixer serà un greu problema per a Occident. I l'ajuda ha de ser concreta, que ens faci mal, que ens costi, que puguem dir que estem enfortint la presència cristiana en aquests països. Ajudem i donem suport als que hi queden. És la nostra responsabilitat!

I què podem fer des d'aquí?

Nosaltres no som a la taula de negociacions diplomàtiques i polítiques dels qui han de prendre decisions per posar fi a tot això, però a nosaltres ens toca ajudar-los, en primer lloc, pregant per ells. I sé que ho fan, per-

